

Ola Lönnqvist:
Bengt E Nyström
1998

God dag, god dag.

Jag undrar om jag har kommit rätt? Jag skulle till någon slags djurförening, eller Club, som de lär kalla sig. Ja, de sa åt mig att jag skulle gå till det gamla lasarettet vid Munkbrovägen.

Ja ska säga att det var inte lätt att hitta hit. Munkbrovägsskylten var borttagen, men jag fortsatte min vanliga väg i Munbrogatans förlängning.

Till det gamla lasarettet, det förstår jag inte riktigt.

Min far, Nils som ni säkert kände, han var ju stadsläkare i Söderköping i många år, var ju med och byggde lasarettet. Ja, det vill säga han var ordförande i byggnadskommittén.

Ja han hade mycket att stå i far, inte såg jag mycket till av honom inte.

Men det gamla lasarettet, det är ju stängt och används ju som vanliga lägenheter sedan många år, så där kunde det ju inte vara. De måste ha menat det nya lasarettet.

Nå, det blev ett fint och stort sjukhus, jag tror nog han var stolt över det, den stora röda byggnaden. Där fanns allt, och mer blev det med åren. Man både botade och opererade, födde barn, och småningom fick de den där moderna röntgen, jag tror det heter så, apparaten.

Men sjukvård var ju inget nytt för Söderköping, redan under medeltiden fanns det flera inrättningar som hjälpte folk i nöd, och idiotanstalten hjälpte ju också människor i nöd.

Ja, det var dit jag skulle gå, till sjukhuset alltså, men det var sig inte likt.

Jag hittade den gamla entrén, men den dörren var inte öppen, så jag gick in den nyare ingången. Där fanns mycket att titta på, ...hoppas jag inte kommer för sent till föreningsmötet nu.

Där kunde jag läsa att i huset är det skola, ja ingen dum tanke, hjälp som hjälp, nöd som nöd, och

förresten många skolhus ser ju faktiskt ut som sjukhus.

Då förstår jag varför man sa det gamla lasarettet.

Det är visst gymnasieskola, ett **läroverk**. Med flera hundra elever, jag såg en siffra på omkring 400 **elever**, både gossar och flickor. Och det märkliga är att det finns gamla elever också, betydligt äldre än vad läroverkseleverna normalt brukar vara. Och de är inte få de heller.

Det skulle vara rolig att gå till kollegierummet och sammanträffa med några av **kollegorna** och diskutera matematikundervisning med dem. Jag undrar jag om de undervisar som mina kollegor eller om de har funnit att mitt sätt är betydlig bättre.

På tal om skola. Jag måste läsa en dikt jag skrivit för er, den handlar om en av mina elever.

EN ELEV 25

Jag minns när jag var ung här i Söderköping. Ofta var jag och mina kamrater på utfärder, vi hade ett hemligt tillhåll på **Ramshäll**, där vi ofta satt och berättade för varandra om våra innersta tankar. Och om våra planer för framtiden.

Ja, inte blev det riktigt som vi tänkt oss.

Vi bodde ju i **läkarvillan**, mellan ån och kanalen, precis bredvid stadshotellet och komministergården. Vi var inte den första läkarfamiljen som bodde där, men vi var säkert den största. Jag var yngst i en skara på **8 barn**, 5 pojkar och 3 flickor.

Nu är vi inte många kvar.

Broder **Olof** dog redan som drygt 30-åring och min äldsta syster **Annie**, som var lärarinna vid samskolan här i staden blev inte heller så gammal. Men hon hann starta ett bibliotek här, det ska vi minnas henne för. Sedan dog **Hilda**, hon som arbetade på banken här. Ja så den ene efter den andra.

På det hela taget var det en **lycklig** familj.

Pappa, var strängt upptagen med sin mottagning, sina många uppdrag i stadsfullmäktige, landstinget,

kuranstalten och allt vad det var. Ja, det var inte lätt för honom att hinna med oss barn. **Små barn tyr sig till sin mor. Fadern är liksom en tillfällig bekant. Man ser honom en stund på kvällen och bekantar sig med honom lite långsamt.**

Mamma, **Mimmi**, var en mjuk och god kvinna, som höll ihop huset och familjen. Men också hon hade stort umgänge. Det var bra att vi hade vår **trotjänarinna** hos oss.

Jo, jag sa att jag minns det gamla Söderköping som det var runt **sekelskiftet**, då jag var 14 år gammal. Jag började skriva ned mina tankegångar redan när jag gick i skolan i Söderköping och sedan desto mer vid läroverket i Norrköping.

Det går väl bra att få läsa en dikt till för er. Så jag får öva mig lite till **föreningsmötet**.

MIN KYRKA 13

Det var något visst med den här staden, när man **vandrade** längst Storgatan, över Rådhusbron, förbi Rådhuset, mot Drothems kyrka och vidare in mot staden och förbi Stadskyrkan och det gamla skolhuset.

Tänk en skola med anor i flera hundra år. Mitt **skolhus**, vid Ågatan, hade nog sin charm det också, men det gamla, där skulle jag ha velat studera. Men det är klart att undervisa i **kemi** i de salarna hade inte varit så enkelt.

Efter **studentexamen** i Norrköping så var jag en tid lite tveksam, mest för att jag trodde att far ville att jag skulle ha en annan bana i livet. Men då **far dog** hastigt på hösten efter min examen, och han dessutom inte haft tid att vara med på min examen, så bestämde jag mig för att fortsätta med **matematikstudier** vid universitetet i Uppsala.

Det gick bra och efter några år, med ekonomiskt stöd hemifrån, så blev jag färdig, och gjorde min **provtjänstgöring** i Sundsvall. Där följde jag mitt eget råd: **Gå flitigt och hör på de dåliga lärarna....., men det är faktiskt en sanning, att man lär sig mycket av dem.**

Tjänstgöringen i Östergötland, i Linköping, blev kortvarig och på **Södra latin** i Stockholm blev jag

kvar till min pensionering.

Nå här står jag och pratar. Skolan har varit mitt liv, många unga **gossar** har jag mött. Nu skall jag läsa om en av dem.

AMERIKABREV 23

1913..... gifte sig jag och **Märtha**. Vi välsignades med tre barn. När vi skiljdes åt Märtha och jag så tog det tid innan barnen och jag sågs, men alla tre, **Birgitta, Märtha och Nils**, de senare tvillingar, träffar jag nu så ofta jag och de kan.

Vi var **inte lyckliga** Märtha och jag, vi drogs ifrån varandra allt mer och mer. Hon delade inte min livsfilosofi, mina tankegångar och förstod inte mitt sätt att arbeta med gossarna både i skolan och hemma hos mig. Det blev skillnad med **Vera**. Hon är mitt allt, hon förstår mig, hon lyssnar, hon låter mig leva mitt liv. Vi är lyckliga tillsammans.

Livet kan vara bra svårt, och ofta tänker jag på dess slut.

PSALM 8

Jag tycker det är mycket viktigt att finna livets **högtidspunkter**, att man får vara tacksam för att Herren gett oss så underbara stunder. Det är inte alltid vi förstår den lycka som finns omkring oss, det är alltför sällan vi är **tacksamma**.

Det är som jag sa till min första studentklass på deras **jubiléum**, att det är inte de som skall tack mig för vad jag gjort för dem, utan det är jag som får tacka dem för det första skolår de gav mig, ett år som fick mig att inse läraryrkets positiva sidor, som gav mig möjlighet att pröva mina undervisningsteorier, som gjorde att hela min **yrkesgärning** blev som den blev.

Det är ju så att när en termin är slut och en magister sätter betyg, så sätter han betyg inte bara på pojkarna, han sätter betyg åt sig själv också. Och sätter han för höga betyg så fuskar han.

Ja det är inte lätt att vara lärare. **En lärare ska vara konsekvent....., det hindrar inte att han får vara inkonsekvent också, men då ska han vara det**

konsekvent. Men ingen blir en bra lärare eller en bra människa över huvud taget, som haft ett för lätt liv.

ANDRA SIDAN 34

Nej, ni får **ursäkta**, här står en gammal man och berättar om sig själv, för er, ni alldeles okända människor, ni får förlåta mig, vi **åldringar** talar gärna om förr i världen, om oss själva och vad vi varit med om.

Jag skulle till den där **lejonklubben**, det är bäst jag går och söker upp den biologiska institutionen, det är nog där man håller till.

Jag undrar varför jag gick fel, men **det finns alltid en innersta orsak - till allting**.

Adjö med er.